

NA POVRCHU

Martin Martinka

ISBN 978-80-570-4328-7

Martin MARTINKA

NA
POVRCHU

Copyright ©

Cover + ilustrácie:

Martin Martinka, 2022

Tereza Prudilová

Obrovská vďaka patrí ľuďom, ktorí sa ako prví ponorili do tohto diela a ja som dostal možnosť vypočuť si pestré názory a pocity, ktoré príbeh zanechal. Preto ďakujem Kataríne, Marianovi, Antonovi, Simone, Danovi, Finy a Helene. Taktiež si vážim úžasnú podporu od svojej rodiny, ktorej veľmi záležalo na tom, aby som si tento sen splnil. Tereze ďakujem za nádhernú grafiku a ilustrácie.

I.

Prvý deň cesty sa pomaly chýlil ku koncu. Ergon kráčal po hrane skalnej steny a bol rád, že doteraz intenzívne žiariaci svetelný kotúč na oblohe prekryli hrubé, tmavé mračná. Nikam sa neponáhľal. Dalo by sa povedať, že postupoval ležérne a riskantne. Sem-tam sa pozastavil, aby lepšie videl na niečo, čo ho zaujalo v blízkom okolí. Pod seba nevidel, no nad stenou, po jeho pravej strane, strmo vystupoval zarastený svah. Ponad ten brádzila skupinka Lepperov, ktorí mávaním svojich farebných, rozmerných krídel odletúvali z kvetov, či naopak na ne dosádzali a dlhými sosákmi sa načahovali do ich útrobov. Toto počínanie vyzeralo veľmi nesúrodo, náhodne. Už na prvý pohľad bolo jasné, že každý v hodovaní išiel sám za seba a nehodlal si nechať ujsť príležitosť nadžgať sa tým najchutnejším sústom. Pri tejto úvahe si Ergon spomenul na svoje posledné jedlo. Spokojne zacvakal.

Plne si uvedomoval, že správanie, ktoré mu absolútne nebolo podobné, bolo spôsobené práve eufóriou z plného tráviaceho traktu a z pocitu nasýtenosti. Vedel to, pretože to už predtým zažil. A to, že poznal príčinu, mu pomáhalo neoddať sa totálnej strate súdnosti a predsa len sa ako-tak kontrolovať. Vzhľadom na svoj nízky vek to pokladal za úspech. Zahnal myšlienky na to, ako si asi vedú jeho bratia a sestry, odkedy sa každý vybral svojím smerom. Radšej sa opäť pobral vpred. Nerád myslel na obdobie strávené v rodnom útočisku. Jeho pobyt tam sa neskončil vôbec šťastne. Navyše sa predsa len začal cítiť takto vystrčený na holom kameni trochu nekomfortne, takže sa rozhodol sústrediť sa na samotnú cestu.

Vo chvíli, ako sa pohl, len pár centimetrov od neho dosadol jeden z Lepperov so šupinatou hruďou poprášenou sladkým práškom. No vzápätí si uvedomil svoj omyl a ani poriadne neoprel šesticu nôh o kameň, už veľmi náhlivo trepotal krídlami v snahe dostať sa do bezpečnej vzdialenosti od Ergona. Ten však len na moment zastavil, a hneď po vzlete tvora pokračoval ďalej, už trochu rýchlejším tempom. *Kamarát, na teba fakt nemám chuť*, pomyslel si.

Osem článkovaných nôh ho nieslo s ľahkosťou, kratšie hmatadlá susediace s výraznými klepietkami skúmali vzduch pred ním. Klepietka robustne vychádzali spod tvárového pysku, s jedovými ostňami ukrytými pod telom. Vďaka užitočnému rozmiestneniu lesklo čiernych očí nemusel hlavohruďou hýbať do strán,

aby sa rozhlíadal. Svojou hnedou farbou tela, pokrytým hustejšími, menšími chlčkami, neladil k šedému povrchu. Okrem týchto chlčkov sa ukazovali redšie, dlhé chlpy napohľad náhodne rozmiestnené po celom tele, vrátane končatín. Chrbát brucha zdobili čiernymi líniami tvorené obrazce neurčitého tvaru. Patril do línie Atropodov, ktorým sa hovorilo Araši. Jedinci tejto línie boli známi svojím desivým vzhľadom a najmä spôsobom života – lovením a zabíjaním iných.

Na konci steny, kde ho zastavila nevábna spleť dlhých a trnitých výrastkov, prešiel k vertikálnemu lezeniu a schádzal istým, no plným žalúdkom zaťaženým krokom do zeleného porastu, poprekrývaného na nemnohých miestach žltou, fialovou či bielou farbou kvetov. Pod nie veľmi husto rastúcimi stebkami a stonkami sa hneď cítil lepšie, viac utajený. Tak, ako to mal rád. Predieral sa, občas našľapoval čisto na zem, občas sa niektorou z končatín prichytil bylinu a vyšvihol sa trochu vyššie. S akrobaciou to však nepreháňal, cítil, že možno nebol dobrý nápad vyjsť z úkrytu tak skoro po hostine. Po hostine hodnej vynikajúceho lovca. Keď si spomenul, ako pokoril korisť, aj napriek komplikáciám...

On sám bol z pohľadu jeho druhu ešte nevyzretý mládenec a o to viac ho vybojované víťazstvo potešilo. Netušil, s akým tvorom to mal dočinenia, no mohol len dúfať, že ďalšie úlovky budú aspoň z polovice tak chutné. Tento sa ocitol pred jeho skrýšou pár dní dozadu, jednoducho tam dopadol odniekiaľ zvrchu. Ergon, bez toho, aby sa uistil, či sa nejedná o hrozbu, vyštartoval z diery mierne pokrytej jeho prvými pokusmi o tvorbu snovy a vrhol sa na podlhovastého, šesťnohého Atropoda odetého do zelenej, s veľkými mozaikovitými očami a pozdĺžne zloženými krídlami. Až keď už bol celkom blízko, uvedomil si, že čo sa veľkosti týka, ťahal za kratší koniec. No dopadol z boku na telo koristi a zachytil sa klepietkami o jej hrud'. Neskutočne ním trhlo a odrazu sa mu odlepili nohy od zeme, na chvíľu úplne stratil orientáciu a vôbec nevedel, čo sa deje. Pocítil náraz chrbtom o tvrdú prekážku, s vypätím všetkých síl klepietka stále držal zadržané na tele druhého tvora. Cítil, že úchop mohol čoskoro povoliť, povrch zelenej potvory nebol najmäkší. Začali sa rútiť nadol a prudko dopadli na zem, pričom sa Ergon ocitol väčšou časťou tela pod korisťou, navyše nedokázal udržať zovretie a jedno klepietko vykĺzlo z tkaniva. Obeť dopadla viac-menej na nohy, i keď jej hlava tiež narazila o zem. Používala dlhé nohy na odtlačanie útočníka, čím mu ešte viac skomplikovala návrat na pozíciu. Ergon si pomohol zovretím

svojich vlastných ôsmich nôh s malými pazúrmí na ich koncoch a prilepil sa na horný koniec holení obeť. Druhý tvor bol silnejší. Namiesto toho, aby sa teda pokúšal ho premôcť silou, prestal sa sústrediť na návrat sklznutého klepietka a radšej sa zaťažil na jednu stranu, čím druhé klepietko preniklo o niečo hlbšie do tela. Ocitlo sa v dosť extrémnej pozícii, ktorá bola nanajvýš nepríjemná. No malo to svoj efekt. Na kratučky okamih ostala obeť zaskočená bolesťou a v tej chvíli Ergon zrovnal klepietka a poriadne ich zabodol pod skelet. S uspokojením, ktoré prináša vylúčenie látky z tela, pustil do obeť substanciu, ktorá mala zaistiť jej ochromenie a následnú smrť. Na jeho prekvapenie ich tvor opäť dokázal dostať do vzduchu, no tentoraz už len v chabom pokuse o únik. Začínal slabnúť. Vyleteli len pár centimetrov, kým znovu dosadli na zem, zas o niečo ďalej od lovcovej nory. Ergon vytrvalo stískal klepietkami oblasť za hlavou obeť, až kým jej pohyby neboli len zbytočným a pomalým vykopávaním do vzduchu. Až potom si lovec dovolil uvoľniť zovretie. Ešte zasadil uhryznutie istoty tesnejšie za hlavou, čo už netrvalo veľmi dlho. Zliezol z mohutného tela a urýchlene ho začal ťahať do nory. Bola to fuška.

Pri tomto úkone si všimol, že mŕtvy Atropod mal ohromne dlhé zadné nohy a ich stehná boli riadne zhrubnuté. To, a ich tvar mu napovedalo, že prelet vzduchom s nárazom o kamenný múr pri súboji bol spôsobený mocným odrazom týchto nôh. Tiež si lepšie prezrel rovné krídla. Zistil, že tvrdší predný pár kryl ten zadný, blanitý. *Načo to všetko, pomyslel si. Slabí málonožci.*

Popri hodovaní opäť pocítil, že jeho nora bola smiešne malá. Značná časť mŕtvoly trčala smerom von, čo bolo z jeho pohľadu veľmi nebezpečné. Keby pochúťka nebola taká lahodná, neriskoval by to. No čím sa do nej viac ponáral, tým menej myslel a tým viac sa oddával slastnej sýtosti. A tak jedol, aj napriek riziku. Jedol, a ako sa do neho dostávala chutná šťava, nič mu nechýbalo.

Oddychoval. Nedokázal do seba dostať celý obsah úlovku, vypustenými tráviacimi šťavami premeneným na vláchnu kašu držiaku v skelete, ktorý ešte stále trčal z nory. Aj keď už menej. Vzdialene si spomínal na dni hladu, na dni pred či po zvlíkaní, nepríjemnej záležitosti, ktorá sa mu pravidelne opakovala. A uvedomil si, že ten pocit prázdna, zvláštnej bolesti, by nejakým spôsobom skôr či neskôr zrejme ukončil jeho existenciu. A toto, zabíjanie a požieranie iných živých tvorov, to bol jediný liek, ktorý na to našiel. Hlad bol choroba, jeho obeť boli zázračnou medicínou. Musel to robiť.

Po nejakom čase sa opäť vrátil k myšlienkam o svojom žalostnom príbytku. Vedel, že ďalšie zvlíkanie sa blíži a že po každom z nich bol o niečo väčší. So

zväčšujúcim sa telom prichádzajú aj väčšie nároky na potravu. Nie, nemohol tam ostať. Tak, ako odišiel zo svojej rodnej jaskyne, rovnako sa musel vydať preč znova. Rozhodol sa teda, že odíde, nájde si nové miesto pre život. Mal mnoho času si to premyslieť a čím dlhšie trávil, tým lepšie sa mu premýšľalo...

A tak sa ocitol tam, kde bol teraz. Na neznámom mieste, v pre neho netradičný čas – za svetla. Nepochyboval však, že sa rozhodol správne. Jeho bezcieľne potulovanie sa zmenilo na pomerne dôkladný prieskum okolia, hľadal škáry, vchody, nory, diery, praskliny, dutiny... Čokoľvek, čo by vyhovovalo jeho nárokom, čo by mu umožňovalo nasúkať celú korisť dnu. Zistil však, že urobil chybu a zbytočne sa pustil porastom, ktorý sa rozprestieral na rovinatom a pomerne jednoliatom teréne. Malo mu napadnúť, že v tomto prostredí bude len pramálo jemu vyhovujúcich miest, ak vôbec nejaké. S nespokojným zacvakaním sa rozhladol. Hľadal pevné steblo, najlepšie skupinu stebiel, na ktoré by mohol vyliezť a zistiť, či v jeho zornom poli nezbadá nerovnosti, balvany, stromy a podobne. Kúsok od neho rástol zo zeme široký, do špice sa zužujúci a ohnutý list, na ktorý nadväzovalo suché, no pevne vyzerajúce steblo, patriace inej rastline. Hneď vedľa tohto stebľa čnelo ďalšie, do strany zohnuté. Zdalo sa mu, že končí dostatočne vysoko. Necítil sa ohľadom tohto plánu dvakrát sebaisto, ale plahočiť sa hodiny a hodiny sa mu tiež nechcelo. Pobral sa teda k širokému listu. Keď položil prvú nohu na list, pocítil slabulinké vibrácie. Zastavil sa teda a zameral sa na ich pretvorenie do zrozumiteľného zvuku. Hodnú chvíľu sa mu to nedarilo, no po chvíli začal citlivejšie vnímať dané vibrácie – začal rozumieť.

„Nechaj to tak, hovorím ti. Normálne sa vrátíme, urobíme stopu a prideme sem znova s viacerými.“

„Zvykom býva, že z prvej výpravy musí doniesť prieskumníčka niečo sama.“

„To je ale dobrá hlúposť,“ ozval sa opäť prvý hlas, jemný, no predsa ráznejší ako ten druhý. „Toto presne sa stane, keď sa pustíš do reči so staršími prieskumníkmi skôr, než by si mala. Nakecajú ti čokoľvek, keď sa práve nudia.“

Vibrácie sa niesli spoza listu, na ktorý sa Ergon chystal vyliezť, takže zvedavo vystřil hlavohruď tak, aby videl zaň. Neďaleko sa mihotala dvojica drobných šesťnohých tvorov. Jeden z nich bol o niečo mohutnejší, pričom rozdiel vytvárali najmä jeho väčšie hryzadlá a hlava so zalomenými tykadlami, posadenými me-

dzi očami, no mierne pred nimi. Tento tvor sa hýbal v oveľa menšom rozptyle, zadnými nohami sa pohyboval z miesta len minimálne, rozsah jeho pohybu určovali hlavne svižnejšie sa hýbajúce predné časti tela. Pohyb pôsobil podráždene. Druhá, drobnejšia samička nervózne pobiehala okolo a každú chvíľu pribiehala k polovici uhynutého červa, niekoľkonásobne väčšieho, ako oba šestnohé tvory dohromady. Vždy k nemu bleskovo pribehla, zahryzla sa do mäkkého tela a zjavne z celej sily potiahla smerom dozadu. Na Arachovo prekvapenie sa telo červa zakaždým posunulo o slušný kus. Obdivuhodné, vskutku, pomyslel si. No pokus vždy pomerne rýchlo skončil.

„Hovorím ti, toto nemá zmysel. Vidíš ty vôbec, ako svieti svetlo? Takto to k nám dopravíš možno tak na druhý deň, ak ťa dovtedy nevykotí, alebo ti toho červa niečo neuchmatne. Fakt ma začínaš vytáčať,“ väčšia prieskumnica sa na chvíľu prestala hýbať a snažila sa intenzívnym pohľadom pridať na váhe svojmu tvrdeniu. Tá menšia však len prestala pobiehať a zvýšila počet pokusov, pričom červom trhala a pomaly sa posúvala chceným smerom.

„Už som sa rozhodla. Nebudú sa mi smiať...“

„Už teraz sa smejú, nechápeš? Už teraz sa niekde váľajú na chrbte pri predstave, ako si im na to skočila a robíš presne to, čo práve naozaj robíš. Pozri, ak sa teraz vrátíme, do konca svetla sa ešte stihneme vrátiť s celým oddielom. Ja im poviem, kto má zásluhu na objave. Prispieješ tak kolónii oveľa viac. Tak sa to robí. Tak to funguje.“

„Lenže toho blbého červa si našla ty,“ menšia opäť trhla dozadu, no tkanivo červa povolilo a ona odletela sama s dvoma nechcenými kotrmelcami, kým ju nezastavil kameň trčiaci zo zeme.

Ergon na tieto drobné tvory narážal, odkedy si pamätal, a teraz si uvedomil, o koľko vyrástol. Kedysi mu jeden skrížil cestu a bol len o málo menší, než on. Obaja sa vtedy s rešpektom obišli.

Väčšia prieskumníčka zatiaľ pristúpila k oddychujúcej spoločníčke a jemne sa dotkla tykadlami jej tykadiel, pričom rytmicky poklepalala zadkom po zemi. Mladá sa chcela očividne oboriť, no jej gestikulácia sa pomaly zmenila, jemne cvakala a dotýkala sa tykadlami druhej v spleti signálov, ktorým Ergon nemohol rozumieť. Po chvíli od nej väčšia odstúpila a zahľadela sa na červa.

„Divím sa, že toľké trhanie ešte neprívábilo iných. I keď... Niečo cítim,“ keď to mladá počula, začala nepokojne mykať hlavou.

„Avenjel?“ precedila zhrozene a trhane sa zadívala na oblohu, akoby čakala, že sa na nej každú chvíľu zhmotní niečo strašné.

Väčšia sa len zachechtala, no nie len pobavene, ale pomerne chápavo. „Nie, žiadny Avenjel, malá. No nemám z toho aj tak dobrý pocit, mali by sme sa vybrať späť,“ ako to hovorila, otáčala hlavou po okolí. Ergon uhol za list a schoval aj trčiacu končatinu. Nevidel dôvod, prečo strašiť tie dve krpaté. Bol si istý, že neznáma cítila práve jeho. A tak trochu v to aj dúfal.

„Dobre. A nemusíš klamať, proste povieme, že sme ho našli. Predsa len... Je to dobrá korisť, nie?“

„Lepšia, akú som mala ja prvých niekoľko výprav. A teraz vstávaj, ukážem ti, ako urobiť stopu s ohľadom na svetlo čo najlepšie. Robíme to pomocou mónov.“

„Viem, že to robíme nimi, nie som blbá,“ začul ešte Ergon, no rozhodol sa konečne vyliezť na vrch porastu podľa plánu.

„Ja ti to vysvetlím podrobnejšie, ale teraz... Už poďme, dobre?“

Vibrácie od drobných Atropodov sa stali opäť nezrozumiteľnými, a tak Ergon šplhal hore.

Bol si istý, že už nemôže byť ďaleko. Ak sa teda pri rozhlade zo stebľa nemýlil. Oblasť, do ktorej smeroval, bola totižto výrazne za jeho zorným poľom a jej podobu videl extrémne rozmazane a zahmlene. Jediné, čo dokázal rozoznať, bolo, že terén už nebol jednotvárnou rovinou, ale vystupovala z neho nevysoká hradba niečoho neurčitého. Od tejto neurčitej hradby si sľuboval, že by mohla obsahovať úkryt, po ktorom tak vytrvalo pátral. Zatiaľ sa ale stále predieral zeleným porastom, ktorý sa už zmenil na ťažko prechodnú húštinu. Jeho postup značne spomaľovala aj napriek faktu, že Ergon rozhodne nepatril k slabým lezcom. Musel až príliš krčiť nohy, často obchádzať prekážky a dávať si veľký pozor, aby sa vždy vrátil na správny smer. Našťastie nie všetky prekážky boli zahatané nepriechodnou spleťou rastlinného materiálu, a tak mohol prejsť ponad či skrz. Pri tomto preliezaní nejdennokrát narazil na dutiny, ktoré stáli za menší prieskum. Ako inak, i v nich sa stretol s vydesenými či nenávisťnými reakciami súčasných obyvateľov týchto priestorov. Väčšinu z nich nepoznal, a neprestával sa čudovať, koľko rôznosti ponúka škála života, do ktorej sám, ako Arach, patril. Vystrašené mnohonohé tvory utekali, čo im nohy stačili, či zaliezali do škár a pritlačili sa čo najviac k povrchu, kde sa snažili byť neviditeľné. Boli tu však aj také, ktoré boli úplne ľahostajné, a ak ho vôbec registrovali, tak len ako otravné či nanajvýš nezaujímavé vyrušenie inak pokojnej chvíľky. Takto ho očividne vnímala napríklad

slizká, beznohá a podlhovastá kreatúra, zjavne nepatriaca k Atropodom, zanechávajúca za sebou klzkú stopu, do ktorej ani omylom nechcel vstúpiť. V jednej jame sa dokonca dočkal verbálneho útoku.

„... dni odtiaľto, ty papľuha odporná!“ chvíľu mu trvalo, kým sa naladil na správnu vlnu vibrácií. Zvuk pôsobil lámavo, akosi prestarnuto, no rozhodne nie bojzlivito. „Sa z teba neposeriem, ak ti o to ide. Už som videl všelijaké obludy, ty si skôr smiešny ako hocičo iné. Hovorím ti, pakuj sa, kým sa nerozčúlim!“ Ergon nedoviedel na koniec tmavej dutiny, no išiel z nej čudný, nevábny zápach, ktorý ho nútil vycúvať, aj keď ho veľmi zaujímal, komu vďačil za tie urážky. Naozaj sa cítil trochu dotknuto.

Z jedného dutého, napoly prehnutého pňa padnutého na zemi zas veľmi urýchlene vybehol, keď sa pomerne veľký blok dreva vedľa neho odrazu na prvý pohľad sám od seba nadvihol. Vytrielil odtiaľ naozaj rýchlo, až si potom pripadal dosť hlúpo, i keď pod tým drevom muselo byť niečo, čo disponovalo značnou silou či aspoň veľkosťou.

Odvtedy už mal zas trocha pokoja a mieril v smere svetelného kotúča, ktorý bol ale čoraz nestálejšie viditeľný cez stále hustejšie a tmavšie mračná. Pomaly dospieval k záveru, že by sa pre tento deň mal uspokojiť len s príbytkom na jednu noc. V šere sa síce cítil lepšie, no mračná a pohyb vzduchu ho znepokojovali.

Vtedy sa húština na chvíľu otvorila a on mohol zistiť, kam sa dostal. Vyšplhal trochu vyššie a začal rozoznávať detaily. Smerom dopredu bola vegetácia značného vzrastu. Tá, na ktorej práve Arach stál, by jej siahala maximálne do štvrtiny. Za ňou terén viditeľne prechádzal do nevysokej, no na určitých miestach strmo vystupujúcej pahorkatiny s podobne bujným zarastením. V tých miestach bol porast zastavený prekážkou v podobe nahusto rastúcich a napohľad nepriechodných vysokých drevín, olistených po celej viditeľnej výške. To bola hradba, ktorú videl už predtým. Za prvými z nich čnel redší, no podstatne vyšší a rozložitejší krík. Bol celý pokrytý kruhovitými zoskupeniami veľkých bielych kvetov. Obzrel sa inam. Ešte ďalej, v úplne inom smere, vystupovalo niečo menšie. Tentoraz sa musel veľmi snažiť, aby rozoznal kopy zvláštne tvarovaných suchých konárov, skrútené vyčnievajúcich nad zelený porast a prekrývajúcich neveliké skaly zabodnuté v odhalenej pôde. Tento komplex bol súčasťou vývratu niekdajšieho stromu, zvyšok ktorého z Ergonovho smeru nebolo vidieť. Jeho hlinená stena prerušovaná prichytenými balvanmi a pretrhnutými koreňmi sa týčila nad sutinou rôznotvárných skál zaházaných kôrou a kusmi dreva. To bolo ono. To je to, čo hľadám, pomyslel si takmer víťazoslávne Ergon a zaumienil si, že ak už čokoľvek

v tej spleti tunelov býva, bez milosti to vyženie. Alebo zabije, ak bude musieť. Potreboval len jeden tunel. Nič viac.

Rezkejším krokom mieril k vývratu. Opäť ho kvôli hustým trávam nevidel, no smer si splieť nemohol. Míňal jeden trs za druhým a na pozore sa mal len pred možným nebezpečenstvom. Všetky ostatné podnety, ktoré vyhodnotil ako neškodné, nechával upadnúť do diery nezájmu. Všimol si, že porast bol čoraz vyšší a temné mraky boli sčasti zakryté. Keď zacítil vibrácie prvých kvapiek vody, opäť zrýchlil. Zatiaľ ich až dole nedopadalo mnoho, no sem-tam nejaká pristála aj na jeho tele a on cítil, ako sa voda pomaly prediera cez chĺpky a steká na dolnú stranu pozadia a hlavohrude. Toto bol jeho druhý dažď, a ten prvý strávil v pohodlí úkrytu. Naozaj sa nechcel zdržiavať na otvorenom priestranstve, navyše si bol istý, že intenzita dažďa stúpa. V tom sa rozvibrovalo celé jeho telo dunivým impulzom a otriaslo ním, ako keby sa sama zem dala do pohybu. Stuhol a na chvíľu nevedel, čo sa to s ním stalo, premkol ho strach. Nikdy predtým nepocítil silu hromu.

Po pár strašných sekundách sa aspoň do istej miery spamätal a doslova vystrelil v ústrety bezpečiu. Nezvykol pri behu skákať, no keď sa mu pomaly hmota zmiešaná s vodou začala nalepovať na nohy, nešikovne preskočil istý úsek pred sebou a pristál na rozložitom liste tesne nad zemou. Bol rozhodnutý ďalej pokračovať po vegetácii, i keď aj tá začínala byť nepríjemne klzká, no jeho pazúriky na konci nôh ho stačili držať. Rastliny sa už kývali od nárazov kvapiek a poryvov vetra. Rozmiestnenie bylín vhodných na šplhanie ho prinútilo vystupovať stále do vyšších polôh – uvedomil si, že dosiahol tú džungľu, ktorá sa čnela vysoko nad doterajším porastom. Keď sa do toho trochu dostal, začal postupovať pomerne efektívne. Až kým neurobil strašnú chybu. Chybu, ktorej nešlo zabrániť.

Sotva položil nohu na ďalšiu vetvu, uvedomil si, že niečo bolo inak. Vetva pred ním sa v nepostrehnuteľnom okamihu zmenila na ohromné monštrum. Ergonom myklo a v úľaku sa pokúsil uskočiť dozadu, no nebol dostatočne rýchly. Tvor, ešte pred chvíľou pripomínajúci vegetáciu, otočil svoje telo za Ergonom a bližšou končatinou urobil výpad. Ergon razom pocítil, ako ho zovrela objatie silnejšie ako drviaci kameň. Počiatočný trh ale predsa len spôsobil, že útok nedopadol absolútne presne a v zovretí sa ocitli len dve Arachove pravé končatiny. Ergon na zlomok sekundy zmeravel a obraz, ktorý sa mu za ten čas ukázal, už nikdy nedostal z mysle. Monštrum malo v pomere k telu nie veľmi veľkú, takmer trojuholníkovú hlavu, pričom jej vrchné cípy tvorili veľké, desivé a zložené oči nechutného žltkastého odtieňa, každé s malým čiernym bodom uprostred. Nad

nimi sa týčili tenké dlhé tykadlá, vyrastajúce v priestore medzi očami. Spodný cíp niesol cvakajúce čeluste, rovné, ostré a smrtiace, zhora prikryté hladkým pyskom. Z ich bokov a zospodu vybiehali dva páry krátkych úzkych hmatových výbežkov. Za hlavou nasledoval štíhly pretiahnutý trup. Brucho za ním bolo prekryté zloženými krídlami, bázou prirastajúcich ku koncu hrude. Koniec tela nemohol vidieť. Zbadal len dva zadné páry nôh, pevne pritisnutých na list. Hrôza sa ešte znásobila, keď zbadal prednú končatinu. Bola pevná, bedrový článok bol pretiahnutý a stehno s holeňou na seba dosádzali tak, že sa dali skladať k sebe, pričom z vnútorných strán boli olemované desiatkami ostňov. Ďalej noha pokračovala jednak hrozivým pazúrom, jednak úzkym, viacčlánkovým chodidlom. Sám bol lovec, a bolo mu jasné, že taká končatina bola stvorená na rozširovanie smrti. A uvedomoval si, že druhá z nich, ľavá, ho mala práve teraz v moci. Niekde na boku hlavohrude pocítil, že niektorý z ostňov mu len-len neprebodol telo. Cítil sa byť taký maličký.

Nevzdal sa však a znova trhol, no v tej istej chvíli urobila výpad aj beštia a spoločne zavravorali na liste roztancovanom ich váhou a neustávajúcim dažďom. Kolísanie zabránilo v ďalšom útoku, ale zovretie nepovolilo, pričom v nemilosti boli najmä prvá a druhá noha. Ergon zbadal, že druhá lapacia končatina sa mierne pootvorila. V skutočnosti to bol bleskový pohyb naznačujúci útok, no on takmer rovnako rýchlo nadvihol hlavohruď a vyceril svoje smrtiace zbrane najviac, ako to len šlo. Jedové ostne sa zaleskli vlhkosťou. To prinútilo beštiu zmeniť útok – začala vyvíjať tlak a snažila sa pritiahnúť Ergona k sebe, zároveň ho aj otočiť tak, aby jeho klepietka boli v neškodnej vzdialenosti. V pozícii, v ktorej Arach bol, nemohol proti tomuto tlaku efektívne bojovať a cítil, ako sa posúva po čoraz divokejšie sa trepotajúcom liste. Zbadal, že monštrum balansovalo na svojom liste, neustále pracovalo zvyšnými nohami. To úspešné priťahovanie Ergona komplikovalo, no on sa i tak začal natáčať bokom k hlave beštie a do tela mu nepríjemne bodal ostrý trň. Cítil, ako pomaly preniká cez tkanivo. Bočnými očami neustále videl hrôzostrašný a chladnokrvný pohľad monštra. Aj cez bolesť v zúfalej snahe zabral smerom od istej smrti. Vedel, že ak sa dostatočne pretočí, nič nezabráni beštii schmatnúť ho voľnou smrtiacou nohou. Po tomto pokuse zacítil alarmujúco bolestivé zaprašťanie a niečo povolilo.

Uvidel oslepujúcu žiaru nasledovanú hromom tak dunivým, že na pár milisekúnd zabudol, kde a v akej situácii sa nachádza. Počas ich súboja sa strhlo živelné peklo. Z dažďových kvapiek sa stala takmer celistvá masa vody pohlcujúca všetko v okolí, podporovaná návalmi mocného vetra. Vegetácia sa ohýbala, lá-

mala a tancovala šialeným tancom, ktorého tempo určovala neskrotnosť živlov. Žiadny rozumný tvor by sa nepustil do tanca s ňou.

Ergona aj napriek pazúrikom na chodidlách stiahol poryv a skĺzol z listu. Monštrum sa kývalo zo strany na stranu, bičované ohromnými kvapkami, stále nepúšťajúc Ergona, visiaceho len na zovretej nohe súpera. Zelená beštia sa mierne naklonila, evidentne sa úlovku nechcela vzdať. Bola celá v kľči, prirazená k rastlinnému pletivu. Len vďaka tomu sa obaja ešte nezrútili. Prikrčila sa a pripila telo ešte tuhšie k listovej ploche, čím sa hlavou priblížila k zmietajúceму sa Arachovi. Stretli sa im pohľady. V tom momente sa rozhodol, že pád nebola až tak hrozivá možnosť. Nevidel jej v očiach len hlad, ale aj nenávisť.

Tvor očividne nebol schopný v danej pozícii Ergona vytiahnuť k sebe. Ten, sčasti schovaný pod čepeľou listu, nevnímal silu vody až tak veľmi a na chvíľu prestal nohami tlačiť na holeň nepriateľa, no naopak sa k nej pritiahol. Vyceril klepietka pripravený zaboriť ich do holene. Nepriateľ preto musel bleskovo a riskantne zareagovať. Vymrštil pravú, voľnú zbraň smerom k Ergonovi a zasadil mu úder na bázu jedného stehna. Arach opäť pocítil trhanú bolesť a zuby jeho klepietok hladkou plochou neškodne skĺzli po holennom skelete monštra. To ho z nejakého dôvodu ani po seknutí nemalo pod kontrolou, čo Arach nechápal, no nemal čas sa nad tým zamyslieť. Na osemnožcov nedokončený útok nepriateľ i tak zareagoval prudkým trhnutím napadnutej končatiny, čím ju aj mierne uvoľnil. Arachova noha vykĺzla zo zovretia a klesol tak nižšie. Teraz visel už len koncom nohy, zachytenej v kĺbovom ohybe medzi stehnom a holeňou nepriateľa.

Monštrum zmietalo na liste čoraz viac, každý úder kvapky ho ťažil väčšími a väčšími. Do listu sa oprel slušný poryv vetra, hádzalo ho do strán a naklonilo ho tak, že prichytená beštia sa ocitla dole hlavou. Jedna z kráčavých končatín sa uvoľnila a bezmocne sa zatrepala vo vzduchu. Bolo len otázkou času, kedy budú nasledovať aj ostatné.

Opäť sa im stretli pohľady. Toľko nenávisťi, koľko v tom Ergon videl, by sa dalo porovnať len s množstvom vody, ktoré stihlo dopadnúť na zem. Beštia pootvorila ústa, Ergon sa sústredil.

„Skur... vy... syn...“ precedila škrípavo vysilená beštia, z jej chrbta vystrelili štyri krídla – dlhý a štíhly predný pár so zelenkavým nádychom a druhý s kratšími, široko vyrastajúcimi a smerom k špičke sa zužujúcimi priesvitnými blanami. V tej istej chvíli úplne povolila zovretie lapacej končatiny a odrazila sa nohami. Ergon, rútiac sa do priepasti bublajúcej búrkovým šialenstvom, ešte zbadal, ako ju takmer okamžite strhol divý vietor a nekontrolovateľne ju šľahol niekam do neznáma.

Nevedel, ako dlho mu trvalo, kým precitol. Postupne začal vnímať zem, na ktorej ležal hore bruchom, jej momentálne polotekutú konzistenciu, ktorá ho obtekala a fírkala naňho odrazená nárazmi padajúcej vody. Niekoľko očí bolo neschopných vidieť, bol totiž čiastočne v tejto blatovej mase ponorený. Začal vnímať okolité zvuky, aj keď dosť tlmene. Pomaly sa dostával z kľča spôsobené-ho šokom a začal byť schopný reagovať na situáciu. Trhane pohýbal skrčenými nohami, postupne vyskúšal všetky. Vyvinul úsilie pretočiť sa na bok a zistil, že je dosť pevne prilepený k zemi. Zabralo mu niekoľko urputných a vysilujúcich pokusov, kým sa mu podarilo s mľaskotom uvoľniť hornú časť tela z blata. Za neustáleho dažďa sa prevalil na bok, takže nohy na jednej strane mal pod sebou, druhá strana sa už opierala o chodidlá. Takto nejaký čas oddychoval, bol na pokraji síl. Voda postupne zmývala špinu, ktorá ho ťažila a oslepovala, takže oddych prinášal ďalší benefit.

Nad ním sa stále blýskalo a hrmelo, čo ho udržovalo v sústredení. Všade okolo neho bujnela vegetácia. Zabral a postavil sa na nohy. Keď sa uistil, že sú dosť silné, pohol sa vpred, i keď poriadne nevidel, kam ide. Zistil, že niečo nie je v poriadku. Našľapovalo sa mu hrozne zle, nesúrodo, nohy ho neposlúchali, skoro až vynechávali plnenie pokynov. Niekoľkokrát skúsil zastaviť a začal odznova v nádeji, že chytí správny rytmus. No potom si s hrôzou uvedomil, že vôbec nevidí svoju prednú pravú nohu. Stále ju cítil, no nevidel ju. Bol si istý, že jej dával povelý a tiež do nej pumpoval krvomiazgu pre jej natiahnutie, no pred jeho zrakom sa nikdy neobjavila a on vždy namiesto toho zaváhal, mierne sa pootočil či úplne zastavil. To, že jednu prednú nohu nevidel, zatiaľ čo tú druhú áno, ho hrozne miatlo a prejsť pár centimetrov mu trvalo oveľa dlhšie ako normálne. Zároveň ho trápila pulzujúca bolesť, vystrelujúca najmä z ľavého boku na hlavohrudi, pravej strany bruška a práve z miesta, kde očakával svoju chýbajúcu nohu. Bolesť dorážala čoraz nástojčivejšie.

Situáciu mu komplikovalo aj to, že odrazu šiel do kopca. Netrvalo dlho a jeho bruško sa začalo šúčať po zemi – nohy od vyčerpania povoľovali a on čoraz menej chodil a viac sa ťahal po premočenej zemi. Dážď neustával a on niečo naozaj potreboval vymyslieť. Cítil, že inak by to mohol byť jeho posledný večer v živote.

Celý zúfalý, vyšľavený a v bolestiach prenikol cez ďalší trs trávy pochybu-júc, že ich zvládne ešte niekoľko. Čakal, že sa za ním otvorí len ďalšia spleť tráv a bylín, pomedzi ktoré budú stekať pramene vody dole kopcom. Namiesto toho sa však ocitol na suchej zemi. Nad ním sa týčila nevysoká klenba posplietaných vetví takých hustých, že na nich nebolo vidieť žiadne známky súčasného počasia

okrem ohýbania ich vonkajších koncov vetrom. Vetvy končili zelenými ihlicovitými, pri sebe natlačenými listami zapletenými s vrcholmi tráv, cez ktoré sa Ergon práve predral. Stál na holej zemine, mierne stvrdnutej. Zem na mnohých miestach pokrýval rôznorodý organický materiál, kusy dreva, zhnednuté, dávno mŕtve rastliny, suché lístie a kamene. Pred sebou, hlbšie pod klenbou, zbadal evidentne ústredný kmeň. Z neho vyrastal uschnutý konár, špičkou padajúci na zem, a rozliezajúci sa do stoviek menších vetvičiek, ktoré veľmi husto prekryvali zem pod nimi. Toto prekrytie bolo ešte zdokonalené zrúteným susedným konárom, tiež bohato vetveným, priečne visiacim cez prvý. Medzi nimi, pri špiči prvej vetvy, sa javil otvor...

Ergon viac nepotreboval. Hneď sa napoly plazivo pobral k otvoru, veľmi nad ničím neuvažoval. Keď prechádzal okolo tmavého kusa napoly rozloženého dreva, zbadal za ním hmýriaceho sa tvora. Bol celý obalený v bahne, na ňom boli nalepené všemožné čiastočky nečistôt, podporované hnijúcim materiálom. Jeho skutočný tvar sa takto dal len ťažko rozoznať, no zjavne šlo o štíhleho šesťnožca. Ťarbavo sa hmýril, pretáčal a vyzeralo to tak, že z lepkavej masy už nikdy neunikne. Vydával zúfale piskotavé zvuky.

Ergon sa takmer ani nepristavil, no v jednom okamihu ho nešťastník zbadal. Ten na okamih stuhol, potom sa vzdorovito zo všetkých síl zdvihol na predných nohách a ukázal nevelké, špinou pokryté hryzadlá, pričom z neho stále vychádzal zvuk plný strachu. Ergon cítil, že na neho idú mdloby a ťahavo sa pobral preč. Tvor ho neustále nespúšťal z očí, točil sa smerom, do ktorého Arach odchádzal. Až keď videl už len jeho zadok, klesol späť na zem a potichu niečo drmolil. Ergon sa dostal až k otvoru, neskúmal ho, neváhal. Vstúpil dovnútra a razom ho obklopila hrejivá tma. Brloh bol prekvapivo priestranný. Ergon sa len otočil smerom k východu a klesol, nohy sa mu podlomili. Cítil, ako sa aktivita vnútri jeho tela spomaľuje, ako sa on upokojuje, uvoľňuje. Aj napriek bolesti sa ponoril do bdelého, no fantasticky pokojného stavu.

Pompi hľadel, ako očividne ranený Arach vstupuje do diery medzi vetvami a stráca sa v tme. „Len tam ostaň, ostaň pekne tam...“ zamrmľal a znova sa pokúsil rozhybať štyri blanité krídla, ťažké od bahna a prilepené k telu. Kmitaním sa mu to čiastočne podarilo, no uvoľnil ich len do miery, kedy nepriliehali tesne k hrudi. Neboli schopné letu, aj keby v ňom ostávali na podobné pokusy nejaké

sily. Po strete s druhým Atropodom, a teda prerušením jeho predošlých snáh si uvedomil, že panikárením nič nedosiahne. A tak sa teraz zadnými nohami snažil dosiahnuť si na vrch krídel a pod ne, zametal tak z nich a zo zadku špinu. To isté začal robiť s prednými končatinami, vybavenými malými štetinkami na holeniach. Čistil si hlavu a tykadlá, vychádzajúce spomedzi veľkých, zložených a teraz neuveriteľne špinavých očí. Hneď sa začal cítiť o niečo lepšie, no vedel, že stále nevyhral. V jeho telových záhyboch cítil natlačené bahno a to jeho pohyb veľmi obmedzovalo. Už sa aspoň netopil.

Po nejakej dobe očisty si na chvíľu oddýchol. Mal čas sa trochu porozhliadnuť po okolí, pričom každú chvíľu nervózne hľadel na otvor, kde zmizol lovec. Aj keď mu bolo jasné, že so zraneniami, ktoré si Pompe všimol, má určite iné problémy, mal sa na pozore. Počul už niekoľko historiek o vražedných praktikách jemu podobných. Pozoroval aj dianie vonku. Cez trávy videl, že búrka stále zúri, a bol tak strašne rád, že sa zrútil práve sem. Považoval to tak trochu za zázrak. Na jednom mieste, na hranici klenby a vonkajšieho prostredia, sa koncentrovala natečená voda do jedného prúdu a kolmo padala na štrkový násyp. Dostal nápad.

Sťažka sa pohol v ústrety tomu miestu, posúvajúc svoje telo viac-menej zosynchronizovanými veslovitými pohybmi nôh. Pokúsil sa pomôcť si aj krídlami, ale márne. Tak len ďalej pokračoval. Po nemalom úsilí a prekonaní niekoľkých menších prekážok sa ocitol pri prúde. Zistil, že je silnejší, ako sa mu zdalo z dialky, a narážal na kamienky tak, že ich odhadzovalo nabok. Postupne dokonca hlbil do štrku jamku. Pompe si už nebol taký istý, či je to dobrý nápad. Vodu neznášal. Navyše za poslednú hodinu jej mal až-až. Von by ho teraz nedostalo ani desať krvilačných Arachov.

Opäť si však uvedomil, že takto by dlho nemohol vydržať a že sa musí čo najskôr ťažoby zbaviť. Opäť pozrel na striekajúcu vodu. *Toto možno oľutujem*, pomyslel si. Nútil ho aj fakt, že dýchacie otvory pod krídlami boli zanesené a dýchal sa mu len ťažko. Opatrne prikročil k vodopádu a ešte opatrnejšie mu nastavil bok. Nával ho okamžite strhol a pretočil na chrbát, pričom čelil priamemu prúdu drviacemu jeho hruď a zadok. Hlava sa razom ocitla pod sprchou a Pompe prehltnal čoraz viac vody. Kašľavo a hystericky začal jačať.

Ergon sa náhle prebral na divý, vysoký a nepríjemný zvuk. Postupne v ňom rozpoznal krik niečoho živého. Bolo to niečo, čo... ho absolútne nezaujímalo. Bol

si istý, že jeho oddych netrval ani zďaleka tak dlho, ako by si prial, a pokúsil sa nepravidelné zvuky ignorovať. Ani sa nepohol, opäť upokojil svoje telo...

„Ajáááj! Augh, áugh...!“ udrelo mu znova do zmyslov. Toto vyrušenie navyše spôsobilo, že utlmená bolesť sa znova drala na vedomie a ohlasovala sa s veľkou vervou ukazujúc, čoho je schopná. Tá na prednej pravej strane hlavohrudi bola takmer neznesiteľná. Bodala, štípala a hlodala.

To Ergona vážne dožralo, a tak, ako to len šlo, sa vyvalil z otvoru presvedčiť sa, koho bolo potrebné doraziť, aby prestal skuvíňať. Pátranie netrvalo dlho. Metajúce sa hysterické čudo ležalo naznak pod vodopádom na okraji vetvového stropu rovno pred jeho skrýšou. Ergon v ňom hneď spoznal utrápenca z bahennej kratochvíle. Teraz už rozoznal, že ide o jedného z lietajúcich šesťnožcov s tmavým štíhlym telom a relatívne dlhými nohami. Prechody medzi hlavou, hrudou a zadkom boli jasne oddelené, na hlave videl tykadlá a hryzadlá. Viac z tej dialky nevidel. Teraz okridlenec kopal nohami, triasol hlavou a, čo bolo najhoršie, vydával tie otrasné zvuky. Ergon pozoroval, že jeho kopanie nohami malo účinok. Tvor sa postupne dostával z hlavného náporu, až sa dostal mimo priehlbiny pod prúdom. Neprestal kopať, a tak sa dostal aj z podmáčaného okolia späť do sucha. Obrátil sa na brucho.

Arach ho ešte pár sekúnd pozoroval a vydýchol si, že už bude zas pokoj. Mýlil sa. Aj napriek tomu, že šesťnožec bol mimo nebezpečenstva, stále sa triasol, vyplúval vodu a vydával hlučné zvuky, niečo ako, hí – kú - hí – kú'. Ergon to nevydržal.

„Môžeš konečne sklapiť, ty blbý málonožec? Počuješ ma? Hej...!“ poslednú vetu vydýchol do prázdna, lebo ho hrozne pichlo na starom známom mieste.

Tmavý šesťnožec ho zaregistroval, no stále nemohol prestať nahlas chrčať. Ergon si túto snahu vonkoncom nevšimol a skúsil to znova. „Máš záchvat? Odprac sa niekam došľaka, toto je moje miesto, choď si trebárs zdochnúť do tej mely vonku! Tu nebudeš,“ jeho nadávky boli podporované mizériou zo stavu, v ktorom sa nachádzal. Toľko slov naraz nevyšlo nikdy.

Tentoraz si reakciu všimol. Hlučný Atropod zdvihol prednú končatinu na znamenie, že rozumie, a pomaly jeho híkание ustávalo, popritom vyplúval ešte posledné zvyšky vody. Držal končatinu vystretú smerom k Arachovi, až kým sa úplne neupokojil. Zdvihol k nemu hlavu. Bol dokonale vymúvaný, skoro nablýskaný.

„Dobre, dobre,“ vydral zo seba váhavo. „Nemusíš... sem chodiť. Ja už... som skončil,“ takmer hneď dodal: „Ale ak mám byť úprimný, nemám kam odísť, to určite sám vieš.“ Šesťnožec si premeral Aracha, napoly trčiaceho z nory. Mal šokovaný výraz.